

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 15 lutego 2023 r.

DIH-3.707.12.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - III/ 17 /2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 grudnia 2022 r. (nr akt sprawy: D/PI.UH.8361.107.2022) na podstawie, której na przedsiębiorcę Adelę Słupikowską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy Adela Słupikowska w Złotowie nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych) wynikającą z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178, ze zm.), w związku z nieuwidocznieniem cen jednostkowych towarów oferowanych do sprzedaży, wbrew obowiązkom określonym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 12 do 19 października 2022 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie należącym do przedsiębiorcy [xxxx xxxxx] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [xxxxx xxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxx] zwanego dalej: „stroną”, lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 29 września 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego ocenę prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach oraz rzetelności uwidaczniania cen dla konsumentów. Przedmiotowe zawiadomienie doręczono stronie 3 października 2022 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r.

w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 109 losowo wybranych partii stanowiących ofertę handlową kontrolowanego przedsiębiorcy, stwierdzając brak cen jednostkowych przy 105 partiach produktów. Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz z § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju. W toku kontroli przedsiębiorca podjął działania naprawcze. Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 19 października 2022 r. (nr akt kontroli: D/PI.UH.8361.107.2022).

W dniu 16 listopada 2022 r. Wielkopolski WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę [xxxx xxxxxxxxxxxx] prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą [xxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxx xxxxxxxx] o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewidocznienie cen jednostkowych towarów w miejscu sprzedaży, co narusza obowiązki określone w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Jednocześnie poinformowano, że w oparciu o przepisy art. 10 § 1 Kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w sprawie oraz składać wnioski dowodowe.

W dniu 14 grudnia 2022 r. Wielkopolski WIIH wydał na podstawie art. 104 § 1 Kpa oraz art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach decyzję (nr akt sprawy: D/PI.UH.8361.107.2022) na podstawie, której na przedsiębiorcę [xxxxx xxxxxxxxxxxx] prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą [xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxx] nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych) wynikającą z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z niewidocznieniem cen jednostkowych towarów oferowanych do sprzedaży, wbrew obowiązkowi określonym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Decyzja została doręczona stronie w dniu 19 grudnia 2022 r.

W dniu 17 stycznia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia na skarżącą kary pieniężnej ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- naruszenie przepisu art. 6 ust 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie, że odwołującą stać na uiszczenie kary pieniężnej w nałożonej na nią wysokości, podczas gdy z przedstawionych przez odwołującą dochodów wynikają całkiem odmienne wnioski,

- naruszenie przepisu art. 189f § 1 Kpa poprzez przyjęcie, że przesłanki warunkujące możliwość odstąpienia od administracyjnej kary pieniężnej muszą wystąpić łącznie, podczas gdy z tegoż przepisu to nie wynika, a ustawodawca pomiędzy zawartymi w nim przesłankami uwidoczniał spójnik „lub” co ewidentnie wskazuje na brak łączności pomiędzy nimi,
- naruszenie przepisu art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie zaszła przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa a sam fakt podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności, podczas gdy odwołująca podjęła już podczas kontroli niezbędne działania naprawcze celem wyeliminowania naruszeń dostosowania prowadzonej działalności do stanu zgodnego z przepisami,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że odwołująca posiada możliwości finansowe do uiszczenia kary pieniężnej w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy oraz materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania wynika, iż nałożona na odwołującą kara pieniężna znacznie przekracza jej możliwości finansowe.

Ponadto strona wniosła o:

- 1) przeprowadzenie dowodu z przesłuchania [xxxx xxxxxxxxxxxxxxx], na okoliczność ustalenia faktu: zdolności finansowych i majątkowych skarżącej, możliwości uiszczenia przez nią nałożonej kary pieniężnej, stanu zdrowia skarżącej uniemożliwiającego jej pracę zarobkową,
- 2) przeprowadzenie dowodu z załączonych do niniejszego pisma dokumentów w postaci:
 - zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia odwołującej z 13 lipca 2022 r.,
 - zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w [xxxxxx] z 25 listopada 2022 r.,
 - orzeczenia o stopniu niepełnosprawności na okoliczność: ustalenia stanu zdrowia odwołującej, skutkującego brakiem możliwości pracy zarobkowej przez odwołującą, ustalenia jej zdolności finansowych i majątkowych, osiągniętych przez nią dochodów,
- 3) zasądzenie od organu na rzecz odwołującej kosztów procesu wg. norm przepisanych.

Pismem z 18 stycznia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 10 ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym do niniejszego postępowania stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o informowaniu o cenach.

Według art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen) dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnił stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy [xxxxx xxxxxxxxxxxx] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [xxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxx], stwierdzono, że w przypadku 105 produktów na 109 sprawdzonych nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Wielkopolski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, jednakże wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisu art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie, że odwołującą stać na uiszczenie kary pieniężnej w nałożonej na nią wysokości, podczas gdy z przedstawionych przez odwołującą dochodów wynikają całkiem odmienne wnioski. Strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że odwołująca posiada możliwości finansowe do uiszczenia kary pieniężnej w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy oraz materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania wynika, iż nałożona na odwołującą kara pieniężna znacznie przekracza jej możliwości finansowe.

Odpowiadając na powyższe argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej

ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Należy również zaznaczyć, że Strona była zawiadomiona o zakresie przedmiotowym kontroli i mogła przygotować się uzupełniając brakujące ceny jednostkowe przed kontrolą.

Odnosnie samej wysokości kary nałożonej na stronę przez Wielkopolskiego WIIH, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE”, kary pieniężne za naruszenie przepisów o cenach muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Ponadto podkreślić należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Wielkopolski WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki.

W zakresie przesłanki stopnia naruszenia Prezes UOKiK podzielił stanowisko organu pierwszej instancji uznając, że czyn przedsiębiorcy został zakwalifikowany jako bardzo wysokie naruszenie obowiązków ustawowych. Dotyczył on 105 wyrywkowo wytypowanych rodzajów wyrobów na 109 sprawdzonych, co stanowi 96 % skontrolowanych produktów. Prezes UOKiK podkreśla, w tym miejscu że brak uwidocznienia cen jednostkowych, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych, o odmiennych cechach co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego, itp. brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, a przez to utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie uwidocznionej zgodnie z przepisami. W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę fakt, że przedsiębiorca nie był wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Uwzględniono również fakt usunięcia przez przedsiębiorcę stwierdzonych nieprawidłowości. Natomiast co do trzeciej przesłanki Wielkopolski WIIH uwzględnił informację zawartą w zaświadczeniu Naczelnika Urzędu Skarbowego [xxxxxxxxx] z dnia 25 listopada 2022 r.

Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu zwrócić również uwagę, że stan zdrowia czy sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy nie są ustawowymi kryteriami mającymi wpływ na ustalenie wysokości kary pieniężnej.

W ocenie Prezesa UOKiK strona w żaden sposób nie udowodniła, że wymierzenie jej kary w wysokości 1 000 zł stanowić będzie zbytne obciążenie. Prawdą jest, że świetle przedstawionych dokumentów nałożona kara stanowi 60 % miesięcznego dochodu strony, jednakże należy pamiętać, że nieprawidłowości w związku z którymi została ona wymierzona, stwierdzono w przypadku 96 % skontrolowanych produktów, a sama wysokość kary nałożonej przez Wielkopolskiego WIIH stanowi zaledwie 5 % przewidzianego w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach jej górnego wymiaru. Wskazać należy, że kara pieniężna nakładana na gruncie przepisów o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także, jak już wyżej podkreślono, wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tj. być skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (art. 8 dyrektywy 98/6/WE). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go z rynku. Kara nałożona na podmiot musi także być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości (WSA w Warszawie w wyroku z 7 września 2012 r., VI SA/Wa 918/12). Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Wobec powyższego Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 000 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości.

Ponadto strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH naruszenie art. 189f § 1 Kpa poprzez przyjęcie, że przesłanki warunkujące możliwość odstąpienia od administracyjnej kary pieniężnej muszą wystąpić łącznie, podczas gdy z tegoż przepisu to nie wynika, a ustawodawca pomiędzy zawartymi w nim przesłankami uwidoczniał spójnik „lub” co ewidentnie wskazuje na brak łączności pomiędzy nimi oraz poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie zaszła przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa a sam fakt podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności, podczas gdy odwołująca podjęła już podczas kontroli niezbędne działania naprawcze celem wyeliminowania naruszeń dostosowania prowadzonej działalności do stanu zgodnego z przepisami.

Prezesa UOKiK uznaje powyższe zarzuty są za bezzasadne i wyjaśnia, że łącznie muszą wystąpić przesłanki warunkujące możliwość odstąpienia od administracyjnej kary pieniężnej określone w art. 189 f § 1 pkt 1, natomiast rozłącznie przesłanki sformułowane w art. 189 f § 1 pkt 1 i 2.

Prezesa UOKiK, podobnie jak organu pierwszej instancji, w niniejszej sprawie nie widzi podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od nałożenia kary i wystosowania pouczenia. Organ drugiej instancji zwraca uwagę, że przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W niniejszej sprawie, strona usunęła co prawda nieprawidłowości stwierdzone w toku kontroli, jednakże nie zachodzi przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Podkreślić należy, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku 96 % skontrolowanych produktów nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy obowiązku tj. nie uwidoczniono cen jednostkowych co pozbawiło konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą, a jak wskazano powyżej obie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, tj. znikoma waga naruszenia jak i zaprzestanie naruszenia.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Dodatkowo Prezes UOKiK odrzuca wniosek strony o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania [xxxx xxxxxxxxxxxx], na okoliczność ustalenia jej zdolności finansowych i majątkowych, możliwości uiszczenia przez nią nałożonej kary pieniężnej, stanu zdrowia uniemożliwiającego jej pracę zarobkową oraz dokumentów w postaci: zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia odwołującej z 13 lipca 2022 r., zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego [xxxxx xxx] z 25 listopada 2022 r. i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności na okoliczność: ustalenia stanu zdrowia odwołującej, skutkującego brakiem możliwości pracy zarobkowej przez odwołującą, ustalenia jej zdolności finansowych i majątkowych, osiągniętych przez nią dochodów. Jak już wcześniej wskazano zarówno stan zdrowia czy sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy nie są w niniejszej sprawie ustawowymi kryteriami mającymi wpływ na ustalenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej.

Ponadto Prezes UOKiK uznaje wniosek strony o zasądzenie od organu na rzecz odwołującej kosztów procesu wg. norm przepisanych za bezpodstawny. Zgodnie z Kpa na tym etapie postępowania nie ma możliwości zasądzenia kosztów procesu, będzie to możliwe dopiero w przypadku skierowania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na niniejszą decyzję Prezesa UOKiK.

Odnosząc się do argumentu dotyczącego sytuacji finansowej Strony, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy [xxxxxxxx xxxxxxxx] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [xxxx xxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx], wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych). Tym samym, decyzja z 14 grudnia 2022 r. (nr akt: DT/PI.UH.8361.107.2022), Wielkopolskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, powinna być wpłacona na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:

- 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 259); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 r., poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xxx]
- 2) Wielkopolski Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a